

HS+

Jansai
ทศวรรษ
Jansai
Jansai

Sweet and Strong

อ่อนหวานและหาคู่กล้า

ร เรือโนมหาสมุทร ซีรีส์ | Chonggong ภาพ

Jamsai
ทดลองอ่าน

สำนักพิมพ์ใจใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

Sweet and Strong อ่อนหวานและหาญกล้า

ร เรือในมหาสมุทร เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2477-5

ภาพประกอบ Chonggong

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 389 บาท

พิมพ์ที่

กระดาษหนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ครอบครัวเป็นสถาบันที่สำคัญมากๆ ในการจะหล่อหลอมชีวิตของคนคนหนึ่ง ให้เติบโตขึ้นมา หลายๆ คนมีพื้นฐานครอบครัวที่ดีจึงโตมาเป็นคนที่มีความสุข แต่ คนที่ไม่อาจมีความสุขได้แม้กระทั่งในครอบครัว เขาเหล่านั้นจะโตมาอย่างไร

'ดาว' นางเอกของเราในเรื่อง 'Sweet and Strong อ่อนหวานและหาญกล้า' เป็นผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่โตมาพร้อมกับความรุนแรงในครอบครัว ส่งผลให้เธอ ผันร่าย รวมทั้งมองว่าผู้ชายเป็นเพศที่ขอบวางอำนาจและก้าวร้าวรุนแรง แต่เมื่อ 'ธิน' ผู้ชายหน้าสวยที่ดูอ่อนหวานก้าวเข้ามาในชีวิตเธอ เขากลับทำให้เธอได้รู้ว่าความอบอุ่น และปลอดภัยในชีวิตคืออะไร เพราะมันเป็นสิ่งที่เธอไม่เคยได้รับจากครอบครัวมาก่อน

แต่สุดท้ายแล้ว พวกเขาจะก้าวผ่านความเจ็บปวดจากชีวิตครอบครัวของดาว ไปได้อย่างไร และทั้งสองจะค้นพบความหาญกล้าในตัวของพวกเขาหรือไม่ เราไป เอาใจช่วยดาวกับธินกันเลยดีกว่าค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

จากใจนักเขียน

สวัสดีค่ะ ร เรือในมหาสมุทร นะคะ ขอบคุณมากที่หยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาค่ะ
ไม่ว่าจะเป็นนักอ่านหน้าใหม่หรือนักอ่านที่เคยติดตามผลงานกันมาก่อนแล้ว ดีใจที่เรา
ได้พบกันผ่านตัวหนังสือเอนะ

เราตัดสินใจเขียนเรื่องของฉันออกมาเป็นแนว JLS+ ก็เพราะตอนที่คิดตัวละครริน
ออกมานั้น รู้สึกว่าเราคงต้องหาผู้หญิงน่ารักมาให้คู่กับผู้ชายน่ารักคนนี้แล้วละ ก็เลย
ออกมาเป็นธินกับหนูดาวอย่างที่ทุกท่านได้เห็นในเล่มนี้ หวังว่านักอ่านจะเอ็นดู
ตัวละครทั้งสอง และรู้สึกอบอุ่นไปกับสิ่งละอุนพันละน้อยในเรื่องนะค่ะ

ขอบคุณกองบรรณาธิการทุกท่านที่ช่วยดูแลต้นฉบับหนังสือเล่มนี้ด้วยความตั้งใจ
ยิ่ง ดีใจมากเลยค่ะที่ได้ทำงานร่วมกัน

ผู้อ่านท่านใดอ่านจบแล้วมีอะไรอยากพูดคุยกัน แวะมาได้ที่เฟซบุ๊ก ร เรือในมหาสมุทร
<https://www.facebook.com/aldaruz/> หรือทวิตเตอร์ @ald_aruza

แล้วพบกันใหม่ในเล่มหน้านะคะ จนกว่าจะถึงวันนั้น ขอให้ทุกคนมีชีวิตรที่อ่อนหวาน
และหาญกล้า

ป.ล. อย่าลืมว่า ร เรือ ฝากความรักมาให้ด้วย

ร เรือในมหาสมุทร

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

1

Twinkle Twinkle

ผนังทาสีเปลือกลูกพีช ประตูร้านเป็นกระจก ห้อยกระดิ่งรูปกระต่ายน้อย
ป้ายหน้าร้านทาสีขาว เขียนชื่อร้านด้วยหมึกสีแดงสด ด้านในร้านตกแต่งอบอุ่น
ละมุนตา ประดับประดาด้วยตุ๊กตา เทียนหอม และสัตว์ตัวเล็กๆ บั้นจากเซรามิก
นี่คือร้าน Le Confort ร้านกาแฟเปิดใหม่ที่สาวน้อยทั้งมหาวิทยาลัย
อยากมาถ่ายรูปรูปเช็คอิน การตกแต่งด้วยสิ่งของน่ารักทุกมุมร้านทำให้อ
อดคิดไม่ได้ว่าใครก็ตามที่เป็นเจ้าของร้านกาแฟเล็กๆ แห่งนี้ ต้องเป็นผู้หญิง
ที่ช่วยน่ารักอย่างถึงที่สุดแน่นอน

แต่เจ้าของคาเฟ่ Le Confort นะไม่ใช่สาวน้อยหรอกนะ

เขาคอนันนี่ชื่อคุณเมธิน ชายหนุ่มวัยยี่สิบสี่ผู้เป็นทายาทคนสุดท้าย
ของตระกูลโรงแรมชื่อดัง

ถึงแม้ว่าเรื่องเพศจะผิดคาดไปสักหน่อย แต่เรื่องคุณสมบัตินี้
ไม่ผิดหรอก

เพราะคุณเมธินคนนี้...

เรื่องดีกรีความน่ารักของเขานะ ไม่มีทางแพ้ใครเลยล่ะ

"ดาว มาดูนี่สิ เร็วเข้า"

จ๋อมแจ่มร้องเสียงดังขนาดนั้น ดาวก็ต้องหันไปอยู่แล้ว และพอเธอหันไปหา เพื่อนสนิทที่ยืนหน้าจอโทรศัพท์มาให้ดู

"มีคนถ่ายรูปในร้านมา ดูเซฟลี น่ารักเนอะ"

ดาวรับโทรศัพท์ในเคสสีแดงสลักรูปเครื่องบินมา ภาพที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอก็คือภาพชายหนุ่มในเสื้อเชิ้ตสีขาว คาดผ้ากันเปื้อนสีดำ กำลังยื่นแก้วโกโก้ปั่นให้กล่อง แคปชั่นเขียนบรรยายไว้ว่า

'ร้านกาแฟใหม่ที่น่ารักที่สุดในย่านรอบๆ มหา'ลัย ใครยังไม่เคยไปเซย์แยมเลย พี่เจ้าของร้านน่ารักขนาดนี้เลยน้ำ'

ดาวนั่งมองใบหน้าชาวๆ ที่ยิ้มจนตาหยีนั้นอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะยื่นโทรศัพท์คืนให้จ๋อมแจ่ม

"แกนี่ล่ะก็ บ้าผู้ชายคนนี่จริงๆ เลยนะ"

ตั้งแต่นั้นปีสองมา จ๋อมแจ่มไปทำงานพิเศษที่ร้านกาแฟใกล้ๆ มหาวิทยาลัยร้านแห่งนั้นชื่อ Le Confort เพิ่งมาเปิดเมื่อตอนต้นเทอมนี้เอง หลังเริ่มงานได้แค่ไม่กี่วันจ๋อมแจ่มก็กลายเป็นบ้าไปเลย เธอเอาแต่ไล่กดไลค์กดแชร์ภาพเจ้าของร้านหนุ่มที่ใครๆ ต่างพากันโพสต์ลงในอินเตอร์เน็ต นอกจากนี้แม่เพื่อนตัวดียังเอาแต่พร่ำพรรณนาความหล่อของพี่ธิน เจ้าของร้านให้ดาวฟังสามเวลาหลังอาหาร ฟัง ฟัง ฟังเสียจนดาวเบื่อไปหมดแล้ว

"ก็เซฟเขาแสนดีชะขนาดนี้ ทั้งหน้าตาดี ดูอบอุ่น น่ารัก แถมยังรวยอีก มีคนโพสต์ในทวิตว่านามสกุลเขาเป็นนามสกุลเดียวกับเจ้าของโรงแรมใหญ่เหมือนจะเป็นลูกคนสุดท้ายนี่นะ" จ๋อมแจ่มสไลด์โทรศัพท์ดูภาพอื่นๆ ซึ่งเป็นภาพอาหารในร้าน "แกเองก็ยอมรับว่าเขาหล่อไม่ใช่หรือ ดาว"

"ก็ใช่" ดาวพยักหน้า "ครั้งแรกที่แกเอารูปเขาให้ดู ฉันพูดว่าเขาหล่อแต่แกจะพูดถึงเขาทุกสิบนาทีกี่ไม่ได้นะแจ่ม แกทำให้ฉันปวดหัวไปหมด นี่แกเอาที่คัง พี่คัง พี่เกาหีสี่ต่างๆ ที่แกชอบไปซุกไว้ไหนแล้วอ้อ ทุกวันนี้ไม่เห็นแกหวิดตาราเกาหีสี่เลย ทุกวันเอาแต่พูดถึงพี่ธินๆๆ"

"ฉันจะกลับมาพูดถึงพี่พักอีกครั้งเมื่อฉันมีเงินซื้อบัตรคอนเสิร์ตรอบหน้า" จ่อมแฉ่มทำหน้าอง เธอเป็นสาวกตัวยงของนักร้องเกาหลีวงหนึ่ง (อันที่จริง จ่อมแฉ่มตามหลายวงอยู่นะ รวมๆ แล้วประมาณสี่ห้าวงนั่นะ) แต่ช่วงนี้เธอกำลังผิดหวัง เนื่องจากเงินค่าชมไม่พอซื้อบัตรคอนเสิร์ตนักร้องวงโปรด จ่อมแฉ่มตั้งใจว่าครั้งนี้อวดไปไม่เป็นไร พอมีคอนเสิร์ตอีกครั้งในช่วงปีใหม่ เธอจะต้องมีเงินพอซื้อบัตรคอนเสิร์ตไปกรีดพี่พักให้ได้ นั่นแหละคือสาเหตุที่จ่อมแฉ่มเริ่มทำงานพิเศษ

"แกจะมีเงินพอซื้อบัตรคอนเสิร์ตได้ไง ในเมื่อแกทั้งซื้ออัลบั้ม แ่งไฟ รูปภาพ พัด อะไรไม่รู้อีกมากมายก่ายกอง พอถึงเวลาซื้อบัตรคอนเสิร์ต เงินแกก็หมดดิ" ดาวพูด มือซ้ายเลื่อนหน้าจอโทรศัพท์ไปด้วย "ไอจีของบรรดาเพื่อนไม่มีอะไรน่าสนใจเป็นพิเศษ เธอจึงกดออกจากแอปฯ "จะได้เวลาเรียนแล้ว กินเสร็จยัง ไปกันเถอะ"

"เดี่ยวขอซื้อน้ำก่อนนะ จะได้เอาไว้ดื่มในห้องเลกเชอร์" จ่อมแฉ่มโยนมือถือลงกระเป๋าเป้สีขาว แล้วรีบลุกเดินตรงไปยังร้านขายน้ำที่อยู่มุมโรงอาหาร

ดาวนาจานข้าวของตัวเองซ้อนกับจานของจ่อมแฉ่มแล้วลุกขึ้นยืน เธอหยิบกระเป๋าสะพายของตัวเองขึ้นมากล้องไหล่ ทำท่าจะเดินไปยังจุดเก็บจานตอนนั้นเองที่มีเสียงทักดังขึ้น

"ว่าไง ดาว"

"บีม" ดาวหันไปยิ้มให้เพื่อนที่เดินตรงมาหา "เดี่ยวเข้าเรียนปะ"

"เข้าดิ ไปพร้อมกันปะ"

"เดี่ยวรอแฉ่มแป็บหนึ่ง แฉ่มซื้อน้ำ"

"อ้อ อืม"

บีมเป็นเพื่อนที่เรียนในเอกเดียวกัน เขาสนิทกับดาวและจ่อมแฉ่มมาตั้งแต่ปีหนึ่ง บีมเป็นเพื่อนผู้ชายแท้ที่เหลื้อยู่ไม่มากในคณะ เนื่องจากบรรดาหนุ่มๆ ในคณะได้เปลี่ยนมาเป็นสาวๆ ไปหมดแล้ว บีมกับเพื่อนกลุ่มเขาจึงเป็นผู้ชายแท้ฝูงสุดท้าย มีค่ายิ่งกว่าสมันในป่า จ่อมแฉ่มและดาวสนิทกับหนุ่มๆ กลุ่มนี้เอาจริง เลยมีโอกาสเดินไปไหนมาไหนกับพวกบีมบ่อยๆ

ดาวเงยหน้ามองบีมที่เดินอยู่ข้างๆ พลังอดคิดในใจไม่ได้ว่าเวลาอยู่กับบีม มักจะมีผู้หญิงเข้ามาทักเขาอยู่เสมอ คงเพราะเพื่อนคนนี้นั้นหน้าตาดีพอสมควร และเพราะคณະของเธอขาดแคลนผู้ชายนั้นแหละนะ

"เมื่อก็คุยอะไรกันอยู่เหรอ คุณสนุกเชียว" บีมถาม เดินเคียงข้างเธอไปยังโต๊ะสำหรับเก็บถ้วยชามใช้แล้ว

"เรื่องร้านกาแฟเปิดใหม่ใกล้ๆ มหา'ลัยนะ เห็นว่าฮิตในหมู่นักศึกษาหลายคนนะ แจ่มไปทำงานพิเศษที่นั่น ก็เลยมีเรื่องมาเฝ้าท์เยอะ"

"ว่าไงบีม วันนี้ไม่แสบกัเนอะ" จ่อมแจ่มเดินเข้ามารวมกลุ่ม ในมือถือขวดชาเขียว ปากเธอแซวเพื่อน เมื่อวานนี้บีมเช็กอินที่ร้านเหล้าใกล้มหาวิทยาลัยพร้อมเพื่อนกลุ่มสมัน จ่อมแจ่มเลยคาดการณ์ไว้ว่าบีมจะต้องปวดหัวมาเรียนแน่ๆ

"ไม่แสบกัๆ ระดับนี้แล้ว"

"ว่าแต่ดาวกับบีม ซื้อซื้ทเรียนบทใหม่กันหรือยัง ที่อาจารย์บอกให้ไปซื้อจากร้านถ่ายเอกสารอะ"

"เฮ้ย ยังเลย" เพื่อนหนุ่มร้องอย่างตกใจ "ลืมนสินิท"

"วันก่อนซื้อมาแล้วละ แต่เดี๋ยวกพวกเราแวะส่งบีมซื้อก่อนขึ้นห้องก็ได้เนอะ" ดาวแนะ จากนั้นทั้งสามก็เดินเข้าตึกเรียนไปด้วยกัน

อาคารเรียนมีคนเดินกันขวักไขว่ หลายคนที่ไม่ม่เรียนคาบบายดูเหมือนจะเร่งรีบกลับบ้าน พวกเขาทั้งสามเดินฝ่าผู้คนเข้าไปในอาคารแวะส่งบีมซื้อซื้ท แล้วจึงเข้าห้องเรียน ดาวจับจองที่นั่งประจำในห้องเลกเชอร์ บีมโยนซื้ทที่เพิ่งซื้อลงบนโต๊ะ เด็กหนุ่มหยิบห่อหมากฝรั่งขึ้นมาแล้วถามเพื่อน

"เอามั้ย"

"ไม่ๆ เอาเลย" จ่อมแจ่มปฏิเสธพลางกอดมือถือ อาจารย์ยังไม่เข้าแจ่มก็เลยอัพใจจี้ ดาวชะโงกหน้ามองแล้วถาม

"เย็นนี้ไม่มีอะไรทำเลยอะ แกต้องไปทำงานที่ร้านกาแฟใหม่แจ่ม"

"ใช่ๆ" จ่อมแจ่มพยักหน้า

"ถ้าดาวไม่มีอะไรทำ เราว่า..." บีมเริ่มพูดได้สองสามคำ แต่จ่อมแจ่มกลับพูดแทรกเข้านมาซะอย่างนั้น

"แกแวม่ากินซาเขียวที่ร้านลีดาว!" จ่อมแจ่มหันมาคว้าแขนเพื่อน ดวงตาแวววอนเป็นประกายสุดฤทธิ์ "นี่เป็นวันแรกตั้งแต่เปิดเทอมมาที่แก บอกว่าไม่มีอะไรทำ ในที่สุดแกก็ว่าง ดาว ไปคาเฟ่ชั้นเถอะนะ ฉันทอยากให้แก เห็นพีธินตัวเป็นๆ แกจะได้เข้าใจสักทีว่าเขาหล่อขนาดไหน"

ความมองหน้าเพื่อน จากนั้นก็หันไปมองบีม เธอเห็นเขาดูหน้าเสีย ที่ถูกพูดซ้ำ แต่จ่อมแจ่มเขย่าแขนเธอแล้วทำตาอ้อนวอน ดาวปฏิเสธไม่ลง เลยหันไปชวนเพื่อนหนุ่ม

"เอาสิ บีม ไปด้วยกันไหม ไปร้านกาแฟที่จ่อมแจ่มทำงานกันเถอะ อุดหนุนเพื่อนหน่อย"

"เราก็อยากไปนะ" บีมทำเสียงล้งเล "แต่นัดกับเพื่อนไว้แล้วอะ เสียตายจ้ง"

แปลว่าที่แรกบีมจะชวนดาวให้ไปแสงก็เอาต่อกับกลุ่มเพื่อนของเธอนี่เอง ดาวโล่งอกที่จ่อมแจ่มชวนขึ้นมาก่อน เพราะที่จริงแล้วเธอไม่ค่อยอยากไปไหน กับกลุ่มเพื่อนของบีมเท่าไร พวกนั้นก็นิสัยคืออยู่หอพัก แต่การไปเที่ยวโดยเป็นผู้หญิงคนเดียวในกลุ่มชายโหดเนี่ยมันไม่ค่อยสนุกหรอกนะ

สรุปแล้วเย็นวันนั้นก็เลยมีแค่ดาวกับจ่อมแจ่มไปร้านกาแฟกันสองคน

พอเลิกเรียน จ่อมแจ่มรีบเก็บของลงกระเป๋าแล้วสาวเท้าออกจาก ห้องเรียนอย่างตื่นเต้น เธอตั้งใจที่เพื่อนสนิทจะแวะไปที่ร้านด้วย อันที่จริง เธออยากให้ดาวทำงานพิเศษด้วยกันด้วยซ้ำ แต่งานที่ร้านต้องทำตั้งแต่ห้าโมง ถึงสามทุ่ม เข้างานทุกวัน ได้หยุดแค่วันเสาร์ จึงออกจะหนักเกินไปสำหรับดาว ที่ไม่ได้ต้องการเงินไปคูคอนเสิร์ต

แต่จ่อมแจ่มอดคิดไม่ได้ว่าคงจะดีถ้าดาวแวมานั่งเล่นที่ร้านบ้าง จะได้คอยมาเป็นเพื่อนคุยเวลาในร้านไม่ค่อยมีลูกค้า จ่อมแจ่มอยากให้เพื่อน มาอยู่ด้วย เธอจะได้ไม่ต้องเหงา

เดินออกจากมหา'ลัยมาประมาณสิบนาทีก็จะถึงที่ตั้งของร้าน Le Confort ร้านนี้อยู่ในย่านที่พวกนักศึกษาชอบมาเดินเล่นหาขนมกิน โดยอยู่ลึกเข้าไปใน ซอยเล็กๆ ซึ่งทั้งซอยเป็นร้านอาหารเกือบหมด และเป็นซอยที่ทุกคนชอบมา กินข้าวหรือหาร้านกาแฟนั่งอ่านหนังสือกัน

จ๋อมแจ้มพาเธอเดินมาจนถึงหน้าร้าน ดาวหยุดยืนแล้วพิจารณาสถานที่ทำงานของเธอ มันเป็นร้านกาแฟขนาดหนึ่งห้องติดแถว กำแพงทาสีส้มอมชมพู ป้ายหน้าร้านทาสีขาว ทางเข้าเป็นประตูกระจกซึ่งถูกขัดจนใสสะอาด

ตรงหน้าประตูร้านมีตากลุงยืนอยู่หนึ่งคน เป็นผู้ชายวัยประมาณสามสิบกว่าๆ ทำทางโหมม ไว้ผมยาวประป่าแกมมีหนวดเคราคดๆ ผู้ชายคนนั้นกำลังรดน้ำลงในกระถางต้นไม้ที่หน้าประตู เขาสวมชุดเสื้อยืดกางเกงวอร์มเก่าๆ รองเท้าแตะหุคิบ เสื้อผ้าทั้งหมดไม่มีราคาแพงอะไร ทำทางของตากลุงนี้ ก็ดูไม่มีสง่าราศี และผิวยังกร้านเสียจากการโดนแดดเหมือนคนทำงานหนัก ดูยังไม่เข้าเค้ากับข่าวลือที่ว่า เป็นลูกชายตระกูลโรงแรมใหญ่

ดาวมองเขาอย่างแปลกใจ มือก็สะกิดเพื่อนแล้วกระซิบ

"ไม่เห็นเหมือนภาพที่ลงในเน็ตเลยแกล"

"ไม่ใช่! นั่นนะเพียง พ่อครัวต่างหากละ" จ๋อมแจ้มทำท่ากระพืดกระพืดที่ดาวไม่รู้อะไรเอาเสียเลย

ดาวไม่ได้เข้าไปดูเพจร้าน Le Confort ทุกสองชั่วโมงเหมือนจ๋อมแจ้ม ไม่ได้สนใจอะไรร้านกาแฟแห่งนี้เท่าไร แกมที่ผ่านมาจ๋อมแจ้มก็ไม่เคยพูดถึงใครอื่นนอกจากพีธิน เธอเลยไม่รู้ว่ามีคนอื่นอยู่ด้วย ดาวพยักหน้าให้กับข้อมูลใหม่ที่เพิ่งได้รับ ขณะที่จ๋อมแจ้มอธิบายเพิ่ม

"พีธินทำได้แค่พวกเครื่องดื่มกับอาหารฝรั่ง เลยจ้างพี่ยมมาช่วยทำอาหารไทยนะ ส่วนพวกเบเกอรี่นี่เราสั่งมาจากที่อื่น" จ๋อมแจ้มร่ายยาวดึงแขนเพื่อนเดินเข้าไปทางประตูร้าน "เข้าไปในร้านกันเถอะแกล"

แต่จะเข้าไปในร้านได้ คงต้องเดินผ่านยงยศที่ยืนขวางอยู่เสียก่อน จ๋อมแจ้มเดินไปถึงจุดที่เขายืนอยู่ และชะงักไปตะโกนเสียงดังลั่นว่า

"แบร์!"

ชายคนนั้นได้ยินเสียงจ๋อมแจ้มก็อุทานลั่นแล้วหันมาทันที แต่เนื่องจากพี่ยมศกำลังถือบัวรดน้ำต้นไม้อยู่ พอเขาหันมา เขาเลยเผลอรดน้ำใส่ขาจ๋อมแจ้มเสียเต็มเปา

"พี่ยม! ทำไมทำกับหนูแบบนี้" จ๋อมแจ้มโวยเสียงดังจนนกพิราบตัวหนึ่ง

ที่เกาะบนสายไฟตกใจบินหนีไป

"แกนั่นแหละมาแกลังที่ก่อนทำไม ที่ตกใจนี่" ยงยศหันมาสังเกตเห็นดาวเช้า "นั่นใครหรือ เพื่อนหรือ"

"สวัสดิ์ค่ะ" ดาวทักเขา มือกำสายกระเป่าอย่างประหม่า นึกไม่แน่ใจว่าควรยกมือไหวหรือเปล่า

"ว่าว" ชายคนนั้นผิวปากพอใจ "ทำไมแกมีเพื่อนสวยจังวะแหม"

จากนั้นเขาก็วิ่งเข้าไปในร้านโดยไม่รอฟังคำตอบ บัวรดน้ำที่ทำเป็นรูปช้างนั้นกวัดแกว่งไปมาทำน้ำกระชอกไปตามทาง ปากที่ยงยศก็ตะโกนว่า

"เซฟ ออกมาหน่อย จ่อมแหม้พาเพื่อนมาที่ร้าน คนอย่างจ่อมแหม้มีเพื่อนด้วย มาดูเร็ว"

"หมายความว่าไง พี่ง" จ่อมแหม้โวยแล้ววิ่งตามเข้าไป ดาวไม่รู้จะทำอย่างไรเลยตามทั้งสองเข้าไปในร้านซึ่งเปิดแอร์เย็นฉ่ำ

"พูดอะไรแบบนั้นล่ะพี่ง หนูแหม้ก็ต้องมีเพื่อนอยู่แล้วสิ" เสียงเรียบบๆ ติดจะเนิบดังขึ้นจากด้านหลังเคาน์เตอร์ซังกาแฟ ก่อนที่ร่างสูงซึ่งดูค่อนข้างโปร่งบางจะหันมามองทั้งสามคนที่เพิ่งเข้ามา

นั่นเป็นครั้งแรกที่ดาวได้เห็นคุณเมธิน เจ้าของร้านกาแฟที่จ่อมแหม้คลั่งนักคลั่งหนา เขาเดินออกมาจากหลังเคาน์เตอร์ กวาดตามองจ่อมแหม้ จากนั้นจึงหันมามองเธอ...

วินาทีนั้นดาวรู้สึกคล้ายตัวเองเป็นขนมเค้กในตู้โชว์ และกำลังถูกประเมินโดยทายาทธุรกิจโรงแรมพันล้าน ว่าเค้กชิ้นนี้เหมาะจะไปอยู่ในบุฟเฟ่ต์ขนมหวานของโรงแรมเขาหรือไม่ เด็กสาวยืนตัวสั่นในสายตานั้น

ธินอยู่ในเสื้อเชิ้ตสีขาวและกางเกงขาวยาสีดำรีดเรียบกริบ คาดทับด้วยผ้ากันเปื้อนสีเข้ม ใบหน้าขาวเนียนนั้นดูคล้ายกำลังพิจารณาเด็กสาวอยู่หลายอึดใจ

แล้วในที่สุดเขาก็ยิ้ม

ผมหน้าม้าแสกกลางเปิดหน้าผากเล็กน้อย คิ้วบางและตรง ดวงตาหริ่งๆ มีประกายขึ้นมาเมื่อเจ้าของแววดาแสดงอารมณ์ จมูกโด่งที่ดูบอบบางเหมือนจะหักง่าย ริมฝีปากบางๆ สีเนื้ออ่อนกับโครงหน้าผอม และคางแหลม

ทุกอย่างขับให้ใบหน้านี้ออกไปทางสวย

เหนือสิ่งอื่นใด...

รอยยิ้มของเขาทำให้เขากลายเป็นผู้ชายที่ดูละมุนที่สุดในโลก

ริมฝีปากแสนสวยนั้นพูดออกมา สามคำที่ดาวไม่เข้าใจ

"กระรอกมั่ง"

2

Little Star

ใกล้กับเคาน์เตอร์กาแฟมีประตูสีดำที่เปิดเข้าสู่ครัว ธินหายเข้าไป หลังประตูทันทีที่พูดคำนั้นจบ จ่อมแจ่มกับยงยศมองหน้ากันแล้วพิมพ์พร้อมกัน

"กระรอกเหวอ"

"ก็เหมือนอยู่นะ" จ่อมแจ่มพยักหน้า

"เขาต้องทำแบบนี้กับทุกคนเลยหรือไงนะ" ยงยศพูดแล้วถอนหายใจ

ดาวมองหน้าคนทั้งสอง แต่ไม่มีใครอธิบายอะไรเพิ่มเติม ตามโต๊ะต่างๆ ยังไม่มีลูกค้าเลยสักคน อาจเพราะยังไม่ถึงเวลาเปิดร้านที่ระบุไว้ว่าเป็นห้าโมงเย็น จ่อมแจ่มบอกว่าจะไปเปลี่ยนเสื้อผ้าจากชุดนักศึกษาเป็นชุดที่ทำงานได้คล่องๆ แล้วก็หายเข้าไปในห้องน้ำ ดาวมองตามหลังเพื่อนก่อนจะหันไปมองยงยศที่เธอเพิ่งเคยพบเป็นครั้งแรก

"เอาน้ำอะไรไหม" พ่อครัวถาม "แต่พี่ชงไม่ได้หรอกนะ ต้องรอโน่น" เขาพยักหน้าไปทางประตูครัว คงจะหมายถึงธินนะแหละ

"นั่งก่อนสิ" ยงยศกล่าวเมื่อเห็นดาวไม่รู้ว่าจะทำอะไรดี "มีเมนูอยู่

ตรงโตะนั้น เห็นไหม เลือกว่าอยากดื่มอะไร"

ดาวเดินไปยังโตะตัวหนึ่งของร้าน วางกระเป๋าสะพายสีโอลด์โรสลง แล้วหย่อนตัวนั่ง หยิบเมนูที่วางอยู่กลางโตะมาพลิกเปิดดูซ้ำๆ

ไม่ถึงสามนาที ธินก็เดินกลับมาจากครัว ในมือขวาก็กล่องกระดาษสีขาว ใบเล็กๆ เขาเดินมาตรงหน้าโตะที่ดาวนั่งอยู่ ยิ้มให้ จากนั้นก็เปิดกล่องกระดาษ ออก หยิบบิสกิตสีน้ำตาลรูปสัตว์ขึ้นมา

ดาวทำตาโตขึ้นมาทันที ริมฝีปากเธอขยับอย่างตื่นเต้น เพราะมันเป็น บิสกิตรูปสัตว์ที่น่ารักที่สุดเท่าที่เธอเคยเห็นมา ปกติแล้วบิสกิตพวกนี้จะทำได้แค่ รายละเอียดเลือนๆ ดูไม่ออกว่าเป็นรูปแมวหรือหมา แต่บิสกิตที่ธินถืออยู่นี้ ทำออกมาละเอียดมาก ขึ้นในมือเขานี้เห็นชัดเจนเลยว่าเป็นกระรอก และเป็น กระรอกที่น่ารักเสียด้วย หางของมันม้วนกลมเลย มือก็ถือลูกไอ้กเล็กๆ

"น่ารักนะ" ธินยิ้มบางๆ ทายถ้อยคำจากแววตาเธอ "เป็นบิสกิตโปรด ของผมเองละ ต้องสั่งทำนะถึงจะได้รูปสัตว์สวยๆ แบบนี้ ผมสั่งแต่สัตว์ที่ผม ชอบทั้งนั้นเลย กระรอกนี้ผมให้"

เขายื่นมันให้ดาว เด็กสาวรับมันมาอย่างระวัง กลัวจะทำมันแตกหัก ธินยิ้ม มองดูเธอด้วยแววตาใจดี

"ว่าแต่...ชื่ออะไรเธอ ผมเมธินนะ"

ดาวมองหน้าชายหนุ่ม *นี่คือวิธีแนะนำตัวของเขานั่นหรือ ต้องให้ขนม ก่อน อะไรกันล่ะเนี่ย*

"ชื่อดาวคะ ดุจดาว" เธอตอบชื่อจริงของตัวเองเสริมไปเบาๆ มือข้างหนึ่ง ถือกระรอกแบ่งสาละโว้ไว้แบบงๆ น้อย

"อ้าว" ธินลากเสียงเหมือนมีอะไรสักอย่างผิดพลาด นิ้วเรียวยาว หยิบบิสกิตออกมาอีกชิ้น คราวนี้เป็นรูปดาวห้าแฉก "งั้นก็ควรจะเป็นนี้"

เขายื่นมันให้เธอ วินาทีต่อมาดาวก็ถือทั้งกระรอกและดวงดาวสีน้ำตาลอ่อน ไว้ในมือข้างซ้าย

"แล้วนั้น อยากดื่มอะไรเธอครับ" ธินยิ้มหวานพร้อมชี้นิ้วไปยังเมนู ซึ่งเปิดกางอยู่บนโตะ

"ชะ...ชาเขียวร้อนค่ะ"

"ดี" รินพยักหน้า ปิดฝากล่องกระดาษลงแล้วเดินไปหลังเคาน์เตอร์ซิงกาแพววงกล่องบิสกิตไว้ใกล้ตู้เย็นสีดำ ก่อนจะควานหากระปุกใบชาเขียวออกมาจากตู้สีดำที่ติดไว้เหนือเคาน์เตอร์

ดาวตัดสินใจจะนั่งรอจ่อมแจ่มจนกว่าเพื่อนจะทำงานเสร็จ (เพื่อนสนิททั้งขอร้องและเว้าวอนให้เธออยู่เป็นเพื่อน ดาวจะปฏิเสธก็ทำไม่ลง) เธอหยิบการบ้านออกมานั่งทำขณะดูซาเขียวบ่นไปพลางๆ

การบ้านที่เธอทำอยู่เป็นการเขียนเอสเสย์สั้นๆ ประมาณหนึ่งหน้ากระดาษเอสี่ ดาวขบคิดหัวข้อในหัวกลางสังเกตการณ์การทำงานของเธอสนิทไปด้วย

ร้านมีลูกค้ามากขึ้นเมื่อถึงช่วงเย็น เด็กๆ นักศึกษาต่างทยอยกันเข้ามาในร้าน สิ่งของหวานหรือเครื่องดื่ม มีบางคนสั่งอาหารด้วย จ่อมแจ่มกับรินผลัดกันเดินไปรับออเดอร์ตามโต๊ะต่างๆ แต่บางทีลูกค้าก็เป็นคนเดินไปสั่งอาหารกับรินตรงเคาน์เตอร์กาแพ ซึ่งมักเกิดขึ้นตอนที่ในร้านมีคนเยอะๆ จ่อมแจ่มแจ่มไปบริการไม่ทัน

เครื่องดื่มจะถูกทำที่หลังเคาน์เตอร์สีขาวสลัปดาห์ตัวนั้น ส่วนอาหารจานหลักออกมาจากประตูที่มุ่งสู่ครัว รินเป็นคนทำเครื่องดื่มทั้งหมด จ่อมแจ่มเป็นคนเสิร์ฟและยังคงเป็นคนถืออาหารออกจากครัวมาให้ที่หลังเคาน์เตอร์ ส่วนใหญ่เป็นมื้อง่ายๆ เช่น ข้าวหมูกระเทียม หรือผัดกะเพรา ลูกค้าจะจ่ายเงินที่เคาน์เตอร์กาแพ โดยรินเป็นคนกดเครื่องคิดเงินสีขาวที่ตั้งอยู่ตรงเคาน์เตอร์ มันเป็นเครื่องเหมือนเครื่องจ่ายเงินในซูเปอร์มาร์เก็ตแต่มีขนาดเล็กกว่า บางครั้งดาวก็ได้ยื่นเขาทะเลาะกับมัน คุณมันว่า

"ทำตัวเป็นเด็กดีสิครับ เครื่องคิดเงิน"

จากนั้นเจ้าเครื่องจักรก็จะร้องติ๊งและเปิดลิ้นชักออกมา เหมือนว่ามันเชื่อฟังคำสั่งของรินยังงัยงั้นแหละ

ในร้านไม่มีอะไรน่าสนใจมากนัก ดาวเริ่มแกะเหลี่ยมบิสกิตรูปกระรอกหลังจากจัดการดาวห้าแฉกหมดไปแล้วดวงหนึ่ง ระหว่างกัดแกะส่วนหางเธอเห็นรินมองมาแล้วยิ้มให้ เด็กสาวจึงพยักหน้าให้เขา ก่อนกลับมามาดจ่อกับกระดาษตรงหน้า

จอมแจ่มพูดถูกแหละนะ เธอนึกแล้วถอนหายใจเบาๆ ผู้ชายคนนี้น้ำตาตาดีจริงๆ ถึงวิธีแนะนำตัวของเขาจะแปลกไปหน่อยก็เถอะ แถมบิสกิตนี่ก็อร่อยมากๆ เลยด้วย อร่อยแบบนี้ก็แปลว่ามันเป็นวิธีแนะนำตัวที่ดีอยู่แหละนะ สังเกตได้เลยว่าเด็กสาวเกือบครึ่งในร้านเหมือนจะมาเพื่อดูธิน แต่เจ้าตัวไม่ได้ยี่หระกับสายตาที่จ้องมองและกล้องโทรศัพท์ที่ยกขึ้นแอบถ่ายเป็นระยะแบบนี้สินะที่พวกคนปือปเขาเป็นกัน

ลักษณะของตาคนนี่เหมือนกับพวกพระเอกนียายเลยแฮะ

ดาวนึกถึงนิยายรักวัยรุ่นที่เธอชอบมีจอมแจ่มมาอ่านบ้างเป็นบางครั้งในหนังสือเหล่านั้น พระเอกมักจะเป็นหนุ่มหล่อผู้มั่นใจในตัวเองและเป็นที่ยอมรับของสาว ๆ ส่วนใหญ่จะเป็นคนเย็นชาหรือไม่ก็มันนิสัยแบบดๆ หน่อย...

เด็กสาวมัวแต่ใจลอยจนไม่ได้สังเกตเลยว่าธินมายืนตรงหน้าโต๊ะของเธอตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้

"เฮ้ ทำไมคะ อะไรคะ" ดาวสะดุ้ง มองธินแล้วหันไปรอบๆ ทำท่าอย่างกับเธอเพิ่งตื่นขึ้นจากฝันกลางวันยังงี้ยังงั้น

คุณเจ้าของร้านปิดปากและหัวเราะเบาๆ กับท่าทีของเธอ

"ผมทำให้คุณตกใจหรือ"

"เปล่าค่ะ" เด็กสาวหยุดลูกกลมเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะของเธอ เธอนิ่งตัวตรงเงยหน้าจ้องดูไอออนเนอร์ ในใจนึกสงสัย คุณเจ้าของร้านมีอะไรกับเธอกันนะ แล้วเธอก็เห็นว่าธินถืออะไรอยู่ในมือ...

มันคือตุ๊กตาเม่นตัวกลมๆ สีน้ำตาลขนาดเท่าลูกฟุตบอลซึ่งก่อนหน้านี้วางอยู่บนชั้นใกล้ประตูครัว เขาไปหยิบมันและเดินมาตรงนี้เพื่ออะไรกันหนอ

"ให้ไว้เป็นเพื่อนนะ" ธินกล่าวเรียบๆ เขาเม่นวางลงบนโต๊ะตรงหน้าเธอให้เม่น? ให้ทำไม? เป็นเพื่อน? อะไร? คือยังไง?

สมองดาวมีแต่คำถาม ความมีเหตุมีผลทั้งหมดที่ควรมีในการสนทนาลอยหายไปในาอากาศ

"ตั้งใจทำการบ้าน"

นิ้วเรียวยาวของเขาเคาะบนแผ่นกระดาษที่เธอเขียนร่างเอสเสย์ พร้อมทำเสียงเข้มนวดแต่ยังฟังดูน่ารัก

"อย่าเหม่อ"

แล้วเธอก็เดินจากไป ทิ้งดาวให้นั่งหน้างออยู่ตรงนั้น
...พร้อมตุ๊กตาเม่นสีน้ำตาลหนึ่งตัว

ถึงเธอจะมากล่าวให้ตั้งใจเขียนเอสเสย์ก็เถอะ แต่สิบนาที่ต่อมาดาวก็โยน
ดินสอทิ้ง ยอมแพ้เพราะคิดไม่ออกและเบื่อ เด็กสาวเปลี่ยนมานั่งมองไปรอบๆ ร้าน
ดูนู่นดูนี่ แล้วก็ไต่ยิบบทสนทนาระหว่างเธอกับลูกค้าไปโดยไม่ได้ตั้งใจ

"เซฟคะ ซาฟิซ แก้วนี้อร่อยที่สุดเลยคะ" เด็กสาวที่ห้อยป้ายชื่อรับน้อง
ของคณะวิทยาศาสตร์ทำเสียงสูงๆ ออดอ้อน เธอกับเพื่อนเดินมาสั่งขนมเพิ่ม
และแอบเนียนขอถ่ายรูปรกับเจ้าของร้าน

"เพราะว่าใส่ความรักลงไปด้วยไง" เธอตอบแล้วยิ้ม

ถ้าหากผู้ชายคนอื่นเป็นคนพูด ประโยคนี้อาจฟังดูเจ้าชู้ เหมือนอินเนอร์
สุดหล่อกำลังจีบเด็กสาวปีหนึ่ง แต่เธอไม่ได้มีเจตนาแบบนั้น เสียงตอบของเขา
เรียบ นิ่ง และอบอุ่น ไม่ทิ้งหางเสียงก้อร้อก้อตึกแม่แต่ชนิดเดียว

"จริงหรือคะ" น้องคนนั้นยิ้มหน้าแดง

"อืม ผงความรักนั้นนะ ใส่ลงไปแล้วก็คนจนละลาย แค่นี้ซาก็อร่อยขึ้น
แล้วล่ะ" เธอบอก ทำหน้าตาเหมือนเชื่อว่ามิผงอะไรแบบที่ว่านั้นอยู่จริงๆ

"แล้วขานมของหนูแก้วนี้ใส่ความรักของเซฟด้วยหรือเปล่าคะ"
เพื่อนของน้องคนแรกถามขึ้นมา

เธอทำหน้าตาเข้มงวด เขาโบกนิ้วไปมา อธิบายว่า "เมนูที่มีส่วนผสม
ของนมจะต้องเติมผงควาใจต่างหากล่ะครับ"

"เอ? เป็นแบบนี้หรือคะ" นักศึกษาที่ย่อมผมสีอ่อนคนนั้น
ทำหน้าเหวอไป ไม่คาดคิดมาก่อนว่าคำตอบจะออกมาแบบนี้

จริงๆ แล้วเด็กสองคนนั้นก็คงไม่รู้เหมือนกันนะแหละว่าเธอพูดถึงผงบ้ำ
อะไรอยู่ ดาวคิดพลางหยิบโทรศัพท์มากดูเวลา

ตอนนั้นเองที่มีเด็กสาวอีกคนหนึ่งเดินเข้ามาในร้าน ดูจากเข็มที่ติดอยู่
บนหน้าอกแล้ว เธอไม่ใช่ศึกษามาหา'ลัยเดียวกับดาว แต่มาจาก
มหาวิทยาลัยอีกแห่งซึ่งอยู่ไม่ไกลออกไปนัก เด็กสาวคนนั้นดูสวยสะดุดตา

เธอเดินนวยนาดเข้ามาด้วยท่วงท่าดูนางพญา ตรงมายังเคาน์เตอร์แล้วสั่งกาแฟแก้วหนึ่ง ก่อนจะถามโอนเนอร์เรื่องการสั่งเค้กวันเกิดสักสามปอนด์

"บนเค้กอยากให้มีเขียนชื่อ 'เฟรนด์' ด้วยนะคะ" เธอบอกเสียงนุ่ม ชายดมองธินด้วยสายตาที่ตั้งใจให้ดูมีเสน่ห์ที่สุด "อยากให้เขียนว่า 'Friend and her friends' นะคะ แบบว่าเฟรนด์กับพวกเพื่อนๆ อะไรแบบนี้"

เด็กปีหนึ่งคณะวิทยาศาสตร์สองคนนั้นล่าถอยออกจากเคาน์เตอร์เมื่อเห็นสาวรุ่นพี่ท่าทางก้ำกั้นกว่า แต่โอนเนอร์ดูเหมือนจะไม่ได้รับผลกระทบอะไรจากดวงตาคมกริบของผู้หญิงคนนั้นเลย เขาพยักหน้าก่อนจะตอบเสียงเรียบๆ

"เค้กของทางร้านไม่ได้ทำเองนะครับ แต่เราสั่งมาจากร้านขนมอื่นจะให้ทางเราช่วยออเดอร์ให้ แล้วเข้ามารับที่ร้านนี้ก็ได้อะครับ"

"ได้ค่ะ พอดีเฟรนด์อยากมาฉลองวันเกิดที่นี้ด้วยจะได้ไหมคะ" ผู้หญิงคนนั้นพูดอย่างดีใจ แต่แววตาเป็นประกายของเธอไม่เป็นผลอะไรเลยกับธิน เขาหยิบสมุดสั่งห้วงเล่มเล็กๆ ขึ้นมาจด

"เรื่องนั้นนะได้เลย จะรับเค้กประมาณวันไหนดีครับ"

หญิงสาวบอกวันเกิดซึ่งจะมาถึงในอีกสามสัปดาห์ข้างหน้า

"แหม ดีจัง วันเกิดก็ต้องอวยพร แต่ว่านี่ยังไม่ถึงเวลา..." ชายหนุ่มพูดซ้ำๆ "พอถึงวันนั้นผมค่อยอวยพรแล้วกันเนอะ สัญญาว่าจะอวยพรแบบตั้งใจที่สุดเลย ว่าแต่อยากได้เค้กแบบไหนดีครับ เคียวจะจัดการออเดอร์ให้"

สาวสวยคนนั้นดูจะสนใจไปกับคำพูดของธิน "ขอเป็นเค้กสีขาวค่ะ เอ้อ เอ้อ..."

คล้ายว่าความมั่นใจของเธอจะอันตรธานหายไปหมดแล้วเมื่ออยู่ต่อหน้าชายคนนี้ สาวเจ้าลนลานจนเซฟต้องหันไปหยิบไอแพดขึ้นมา เขากดอะไรอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะยื่นเมนูเค้กให้เธอดู

"ร้านที่เราสั่งขนมมาจะมีเค้กตามเมนูนี้ครับ มีแปดแบบ อยากให้แต่งหน้าแบบไหนดี"

หลังหญิงสาวเลือกแบบขนมได้แล้ว ธินก็จดลงในสมุดเล่มเล็ก เตะถลันกับเพดานปากก่อนจะพูดต่อ

"จะมาฉลองวันเกิดที่นี้สินะ" เขาเงยหน้าขึ้นเพื่อสบตาคู่สนทนา "อืม"

ผมจะเตรียมดอกไม้วิลิไปไว้ให้ที่โต๊ะด้วยแล้วกันครับ"

"เอ๊ะ" หญิงสาวดูเหมือนจะสับสนที่ถูกเอาใจขนาดนั้น เธอจึงพูดไม่ถูกไปชั่วขณะ

"ดอกไม้ประจำราศีกันย์" ธินพูดซ้ำๆ แวดตามองลูกค้ำอย่างชัดเจนและสดใส "เป็นดอกไม้วิลิปะนะ"

สาวน้อยคนนั้นชะงัก นิ่งเหมือนถูกปักเข็มยาสลบเข้าหลังคอ ینگยศที่ยกข้าววาดแดงกว่าผัดไข่ออกมาจากครัวมองภาพนั้นแล้วทำหน้าที่เหมือนนี้เป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้นทุกสองชั่วโมง

"ราศีธนู" ธินหันไปมองคนครัว "ดอกเบิร์ดออฟพาราไดส์ครับ"

"ขอบคุณมากที่ช่วยบอก" ینگพูดแบบเนือๆ แล้วเดินกลับครัวไปทำทางเบื่อน่ายเต็มทนกับการสนทนาทั้งหมดนี้

"แล้วของจ๋อมแจ่มละคะ" จ๋อมแจ่มที่เสิร์ฟน้ำอยู่ย่อกรู้

"ดอกคาร์เนชั่นแดงจ๊ะ" ธินอธิบายแล้วก็ยิ้มพอกพอใจอยู่คนเดียว

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624775.html>